

Sygn. akt I CSK 6391/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa "L." w K.
przeciwko T. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 15 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 31 maja 2022 r., sygn. akt VII AGa 240/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. na rzecz "L." w K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana T. sp. z o.o. sp.k. w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 31 maja 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie oraz uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 18 listopada 2020 r. w części, tj. w pkt 1 i 3 oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na

kwalifikowany rodzaj uchybień Sądu Apelacyjnego, przez co zaskarżany wyrok jest sprzeczny z przepisami i prowadzi do zaakceptowania niedopuszczalnego konstruowania roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (nienależnego świadczenia) wewnątrz stosunków zobowiązaniowych. Według skarżącego wobec ustalenia, że strony łączyły ważne umowy sprzedaży, Sąd Apelacyjny powinien rozważyć, czy łączący strony stosunek zobowiązania nie powinien podlegać ocenie z punktu widzenia przepisów regulujących umowę sprzedaży (art. 535 i nast. k.c.), i czy w tym wypadku dopuszczalne jest zastosowanie przepisów o świadczeniu nienależnym (art. 410 k.c.). Zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji narusza także art. 385 i 386 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wnosił o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Dla uznania za wykazaną przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy powołanie się na oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego, lecz konieczna jest ocena, że naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego

orzeczenia. Naruszenie określonego przepisu (przepisów) nie musi oznaczać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 września 2014 r., III SK 91/13; z 11 marca 2014 r., III SK 65/13; z 8 stycznia 2015 r., I CSK 305/14).

Skarżący, poza powołaniem się na przyjęcie przez Sądy *meriti* nieadekwatnej podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, nie wyjaśnił, dlaczego zasądzenie kwoty 52 873,75 euro, stanowiącej nadpłatę w rozliczeniach stron, jest niezasadne. Nawet, jeżeli zarzut skarżącego jest słuszny i roszczenie powoda powinno podlegać ocenie nie na podstawie przepisów o nienależnym świadczeniu (art. 410 k.c.), ale zostać rozważone w kontekście łączących strony stosunków umownych (art. 535 k.c.), to zaskarżony wyrok byłby oczywiście wadliwy tylko wtedy, gdyby takie roszczenie nie wynikało z łączących strony umów. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera jednak żadnego wyводу na tej płaszczyźnie.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) obciążył skarżącą spółkę kosztami postępowania kasacyjnego.